

πήρεν τὴν πεθαμένη Καπετάνισσα. Καὶ μὲν ἡ λύπη ἀνέκφραστη συνώδευαν ὅλοις σκυθρωποὶ τὸ λείψανον καὶ ὁ Καπετάνιος σκυρυμένος καὶ βαρὺς ἀκολουθοῦσε πλάι· ἐτὸ προσκέφαλό της νεκρὴ τὴν μόνη του, τὴν ὑστεργὴν ἀγάπην...

Κέσφαληξεν καὶ ὁ δεύτερος ὁ τάφος καὶ ἄρχισεν νὰ διαβαίνῃ καὶ πάλι ὁ καιρὸς καὶ τὸ βαπόρι, ποῦ εἶχε κυθερήτη του τὸν Καπετάνη Στέλλιο, κάθε βράδυ, ὅταν ἔξεμπουκάριζε ἀπ' τὸ Κιόμπασι, ἔξακολουθοῦσε γὰρ σφυρίζῃ: Οὕ, οὔ, οὔ!

Μὰ ἔσθισσαν πλειὸν οἱ μέρες οἱ χαρμόσουνες καὶ μὲ αὐτές μιὰ γιὰ πάντα ἔσθισσαν καὶ ὅλα τὰ φῶτα τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ.

Μανδαλωμένα καὶ σκοτεινά ὅλα τὰ παρθυρά, κλειστὴ καὶ ἀραχνιασμένη καὶ τοῦ μπαλκονιοῦ ἡ θύρα...

Καὶ τὸ βαπόρι, 'σφύριζε, 'σφύριζε, μὰ ψυγή 'ς τὸ μπαλκόνι δὲν ἔφαίνουνται. 'Ανελήφθη καν, ἔχαθηκαν γιὰ πάντα οἱ δυὸς ψυγές οἱ λατρευμένες. Καὶ ὁ Καπετάνιος μάταια κατὰ τὴν παλαιά του τὴν συνήθεια πρὸς τὸ χωρὶς τὸ μαῦρό του μανθῆλι: ἀνέμιζε καὶ κύτταζεν καὶ ἕνταζεν πρὸς τὸ βουβό του σπίτι μὲ τὸ τηλεσκόπιο.

'Ερημία!

Δέν ἔφαίνουνταν κάνεις...

Καὶ διάβαιναν, καὶ διάβαιναν οἱ χρόνοι, ἄχαροι χρόνοι, χρόνοι σκοτεινοί, μαραζιασμένοι.

Καὶ ὁ Καπετάνη Στέλλιος γέρασε κελύγισεν τὸ κορμό του καὶ ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά του.

Παντοῦ καὶ πάντα ἥταν μόνος καὶ παντέρημος.

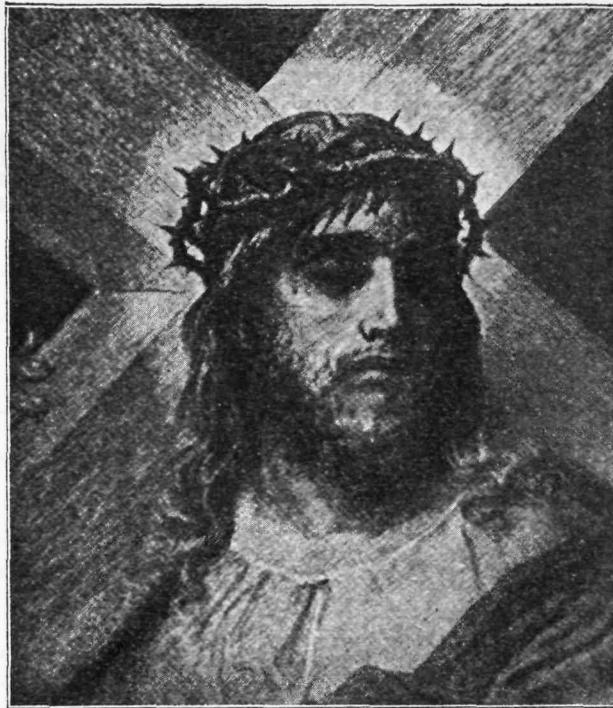
Μόνος 'ετοῦ βαπόρι του, μόνος ἐστεφάνων τοὺς τάφους, ποῦ ἐκλεισσαν ὅλην τὴν χαρά του, ὅλην τὴν εὐτυχία του, ὅλην τὴν αγάπη του.

Καὶ παντέρημος ἐκλεισσαν ἀπὸ βραδὺς ὥς τὸ πρωὶ 'ετοῦ σπίτι του κακλαίσε τὴν τύχη του.

Μαράζει ἀγιάτρευτο 'ετὴν καρδιά του τὴν βαρυπληγωμένη, θλῖψι ἀτέλειωτη 'ετὴν ψυχή του τὴν φουρτουνιασμένη. Καὶ ὅπως ἔσθισσαν τὰ δυὸς ἀστέρια τῆς ἐλπίδας του, ἔτσι ἔσθισε γιὰ πάντα 'ετοῦ στήθους του τὰ βάθη ὁ πόθος του πρὸς τὴν ζωή. Ὡς που ἔνα βράδυ ἔπεσε 'ε τὸ στρῶμά του βαρειά θυγατρέμονος.

Σὲ 'λίγες μέρες 'ε τὸ χωρὶς ἔδησεν ἡ εἰδησι πῶς ὁ Καπετάνιος κινδυνεύει. 'Α! Λύπη 'γκαρδιακιά, λύπη ἀληθινὴ αἰσθάνθηκαν τότες ὅλοι οἱ χωριανοί. Παντοῦ 'μιλοῦσαν γιὰ ἐκεῖνον καὶ τὸν ἔκλαιγαν. Κέφερναν 'ε τὸ γοῦ τους τὴν περασμένη του εὐτυχία καὶ 'θυμοῦσαν πόσο ἀξμονικά ἔζοῦσε μὲ τὴν γυναικά του, πόσο ἐλάτρευεν τὴν ἀγγελοπλασμένην κόρη του καὶ 'μιλοῦσαν γιὰ τὴ θλῖψι του, πόσο ἥτανε σπαραχτική, ὅταν καὶ τές δυὸς 'ετὸν μαῦρον ἥδη τές κατέβασε, καὶ ὅλοι τὸν ἔκλαιγαν γιὰ τὸ ποτῆρι τὸ φαρμακερό, ποῦ τοῦ 'πότισεν ἡ Μοΐρα, καὶ 'ετὰ ὑστεργὰ τὸν ἐμακάριζαν, ποῦ τώρα πλειὸν θὰ ἡσυχάσῃ μιὰ γιὰ πάντα καὶ θάνταμωθῇ 'ετὸν οὐρανὸ μέκεινους, ποῦ ἀγάπησε 'ε αὐτὸν ἔδω τὸν ψεύτικον τὸν κόσμον.

— Καλές, ἐκεῖνος μὲ τὴν καλωσύνη, ποῦ εἶχε, καὶ μὲ τὸν πόνον, ποῦ ἐδοκίμασε, θάγιάσῃ 'ετὴν Παράδεισο.

G. DORÉ

Τησσαράς Χριστός.

"Ἐτσι τὸν ἔκλαιγαν. ἔτσι τὸν ἐμακάριζαν.

Κένα βράδυ ἀκούσθηκε πῶς ὁ Καπετάνιος πεσίνει.

Θυμοῦμα, 'Ηταν χειμῶνας. Καιρὸς ἀλλόκοτος. Πότε καὶ πότε ἀργοχιόνιζε, πότε καὶ πότε ἔθγαινεν ὁ ἥλιος καὶ παγωμένος ἀνεμος 'βογγοῦσε ἀκούμητος.

Μόλις ἀρχιζε νὰ βραδυάζῃ καὶ ὁ Καπετάνη Στέλλιος ἡσυχα-ἡσυχα 'ψυγομαχοῦσε 'ετὸν κρεβέττας του.

"Αξφρα, 'ετινάζεται μὲ μιὰ ἔξαψι τρομερή, στέκεις ὀλέρθος καὶ βλέπωντας μὲ 'μάτι φλογερὸ τὴ σκανώτρα τῆς λέει:

— Ποῦ εἶναι ἡ γυναικά μου; Ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου; Γιατί δὲν εἶναι πλάι 'ετὸν κρεβέττας μου; Ποῦ εἶναι; Τέσ θέλω. Νάρθουνε, νά μου φέρουνε καὶ οἱ δυὸς τους ἀπ' ἔνα ποτῆρι νερὸ 'ζεκεῖνα τὰ μεγάλα, τὰ κρυσταλλένα τὰ ποτῆρια. Διψ! Διψ!

Η κυρά Σταμάτα εὐθὺς 'πήρε ἀπάνου ἀπ' τὸ ἀρμάρι ένα ποτῆρι γεμάτο νερὸ καὶ 'πάξει κοντά του.

Τὴν ἔνανκύτταξι καλὰ-καλά, ἀπλώνει τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ποτῆρι, μὰ τὸ 'ένανκαταβάζει.

'Ημέρεψε καὶ 'γνώρισε τὴ σαβανώτρα.

— 'Α! Εἶσαι σύ, κυρά Σταμάτα. 'Αρσε τὸ ποτῆρι. Δέν τὸ θέλω. Διψ, μὰ θὰ πιῶ νερὸ ἀπ' τὰ χέρια τὰ δικά τους, 'ένα θὰ 'πάγω νὰ τές εύρω.

Καὶ κάθησε κέγειρε 'ετὸ προεκφάλι του καὶ λέει:

— Φέρε μου. Κυρά Σταμάτα, φέρε μου τὸ τηλεσκόπιο ἐκεῖνο καὶ τὸ μαῦρο τὸ μαντηλί, ποῦ εἶναι 'ε τὸ μεγάλο συρτάρι του τραπεζίου.

Τοῦ τάφερε.

— Καλά, εἶπε. Τώρα 'άγοιξε τὴ θύρα τοῦ μπαλκονιοῦ.

— Μὰ ἔξω χιονίζει. Θὰ κρυώσετε, ἀφέντη μου,

— Κάνε ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω. Πολλὰ λόγια δε θέλω.